

ленна постъпка отиде при Цецилія да ѝ изрази съчувствіе го си въ горестъ-та ѝ.

Момата сѣдѣше при окървавеното тѣло на Персифера, като го гледаше съ печално мѣлченіе. Размисляше върху причината на пагубниѣ този дуель и горко са раскайваше дѣто презрѣ приношеніята на Майориванка. Отчаяніето дѣто изгуби за сѣкога брата си, и биевіето на съвѣсть-та ѝ че туй станѣ по нейна причина кѣсаше ѝ сърце-то.

Кметътъ влѣзе на прѣсти и тихо. Момата си подигна очитѣ и изгледа стареца.

— А! вый ли сте, господине! рече съ слабъ гласъ.

— Мисъ Цецилія, рече старецътъ Андрей като стискаше ржката на момата, заклевамъ ви са че ще си отмѣстите на оногози безчестнаго убійца.

— Увы! отговори Мисъ Антробисъ, ни желаніе, нито надежда за отмѣстеніе имамъ. Горкійтъ мой братъ умрѣ, жестоко ударенъ отъ честна ржка.

— Имате грѣшка, мисъ Цецилія, рече Стефенсонъ. Сичкитѣ свидѣтели увѣрватъ че братъ ви е былъ убитъ предателски. Но вый сте добро момиче, еще твърдѣ слабо, щото да помислите за отмѣстяваніе, приложи той съ покровителенъ и като отеческій тонъ. Оставете ми грижата да ви сторѣ правосѣдіе и отъ сега считайте ма като пріятель и баща. Кѣщата ми е ваша.